

שפת אמת לחיי שרה

שפת אמת ספר בראשית - פרשת חיי שרה - שנת [תרל"א]

ברש"י שני חיי שרה כולן שוין לטובה. י"ל כי דרך אדם הפשוט ע"י שנזקן ונתוסף בו דיעה מיישב אורחותיו ונמצא כי כל מה שנזקן יותר מניח מדות ומעשים רעים שהי' עושה וא"כ אינו נקרא ימי חייו רק רגע האחרונה שהיא בשלימות הראוי אם זוכה לכך. אבל בשרה הצדקת הי' כל ימיה בטוב ובלי קלקול. אף כי ודאי נתעלתה בימי הזקנה. אבל לא ע"י דחיות מעשים הקודמין בימי הנעורים. רק שנתעלתה כפי מה שנבראת שכל ימיו של אדם קצובין לתקן בכל יום דבר מיוחד. ולהתעלות מדריגה אחר מדריגה. אבל לא הי' לה פגם וקלקול לחזור להתנהג בכשרות. וז"ש כולן שוין לטובה. והבן:

אא"ז מו"ר ז"ל הגיד בשם הזוהר הקדוש פי' בא בימים שהביא עמו כל ההארות שהי' לו בכל יום דבר מיוחד שנברא עליו וכשמת הביא עמו כל הימים וכ"כ בזוה"ק. וי"ל עוד פי' בא בימים שכל ההארות שהי' לו נשארו אצלו לעולם [וזה עצמו פי' זקן שקנה חכמה שהחכמה קנין אצלו שנתדבק בו שלא לשכחו כלל רק להיות נטבע בו בגוף ונפש] שדרך כל אדם כשמרגיש איזה הארה ודבר חדש אז נתפעל מעט ואח"כ נתיישן אצלו ואינו מתעורר ע"י ידיעה זו עוד. ובאמת צריך האדם לזכור תמיד כל התעוררות והארות שהי' לו וזה בכלל פן תשכח וכו' אשר ראו עיניך כי כל מה שהבין האדם ונתפעל על ידו צריך להיות בזכרון והתחדשות תמיד אך ודאי השכחה בא ע"י שמניח מיד ההארה ונטבע בטבע וגשמיות. וה' יושיענו. וז"ש באאע"ה זקן בא בימים שכל ההארות שהי' לו בכל יום ויום נתאספו כולם אצלו ביחד [ומצינו בס' הזוהר אנא בחד קטירא אתקטרנא כו' ע"ש פי' רשנ"ז ע"י ישוב מעט נזכר וכאן לא הי' צריך ישוב ג"כ כנ"ל] ושמעתי מאא"ז מו"ר זצלה"ה פי' המשנה הלומד ילד כו' והלומד זקן כו' פי' ילד בהתחדשות שלא נתיישן אצלו כו' וז"ש באברהם אע"ה שהזקין ועכ"ז הי' כל ההארות אצלו בהתחדשות. והכלל הוא כמו שכתוב אין כל חדש תחת השמש כמו כן להיפוך כל מה שלמעלה מהשמש. חוץ לטבע. יש תמיד

התחדשות כי חיות ה' שיש בכל דבר הוא תמיד חדש כמ"ש מחדש בכל יום כו'. ופי' תמיד בכל רגע. ולפי מה שאדם מדבק כל דבר בכח הפנימיות ואינו נדבק בטבע וגשמיות כמו כן יש אצלו תמיד התחדשות..

שפת אמת ספר בראשית - פרשת חיי שרה - שנת [תרל"ב]

אא"ז מו"ר ז"ל הגיד בשם הרב הק' מקאצק על אלי כתיב. כי כשהי' נוגע לא הרגיש נגיעתו כו'. ונראה שהחזירה תורה כל הפרשה שעל זה אמרז"ל יפה שיחתן כו' שגם הוא ירא שמא יש לו איזה נגיעה ואולי יקלקל השליחות ע"י. כי ידע נאמנה כי רצון אאע"ה ימלא השי"ת. רק ירא שלא יגרם קלקול בשליחותו. וז"ש מצליח דרכי כו' והחזיר לעצמו כל הענין והרגיש בנגיעתו. וכשנסתלק נגיעתו זכה להשלים השליחות כראוי. וגם ע"י שידע כי כל ההצלחה היה בזכות אאע"ה אף שגם הוא הי' צדיק. וכן כל אדם צריך לידע כי הוא שליח השי"ת בעוה"ז. וכפי שידוע זאת וכל מעשיו על כונה זו. וגם יודע שכל מה שיזכה לעשות ג"כ ע"י שרצונו ית' שיהיה נעשה רצונו. אז חפץ ה' בידו יצליח:

שפת אמת ספר בראשית - פרשת חיי שרה - שנת [תרס"א]

ברש"י שני חיי שרה כולן שוין לטובה. עפ"י מ"ש במדרש למה שני חיי שרה באחרונה לומר לך שחביבין חייהם של צדיקים לפני הקב"ה בעוה"ז ובעוה"ב. ובאמת זה בחי' מדת ההשתוות לצדיקים הגדולים כאבות ואמהות שהנשמה שנשתלחה בעוה"ז לא קיבלה שום שינוי כמו שהיתה בעולם העליון כך היתה בעוה"ז. ועושיית שליחות הקב"ה בשלימות. ז"ש כולן שוין לטובה. החיות בעוה"ז והחיות שלעולם הבא. וע"ז כתיב חי חי יודוך. חיי עולם וחיי שעה. כמ"ש לעיל מזה וזה ההשתוות הוא מדריגה גדולה מאוד: